

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Aantekening

Dit is een transcript van de stenografisch vastgelegde lezing van Bruno Gröning, die hij op 4 september 1950 in het huis van de alternatieve behandelaar Eugen Enderlin in München gaf.

Opnamen van Bruno Gröning's voordrachten met zijn originele stem zijn beschikbaar op CD en kunnen worden besteld op het volgende internetadres:
www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing door Bruno Gröning, München, 4 september 1950

„ Ik smeeek u om mij niet te vragen.....”

Mijn lieve genezing zoekenden!

Ik vraag, mij niet te vragen wat ik kan genezen, maar stel me liever de vraag, wie ik kan genezen. Ik denk, dat de heer Enderlin u al zoveel heeft meegegeven op uw weg dat u echt moet weten wat er werkelijk aan de hand is. Het is niet veel, dat is logisch, want ik *[voorbeeld hier onleesbaar]* ben niet alleen gisteren en vandaag begonnen, maar vele, vele jaren geleden. Ik zeg nog steeds: *Wat weet de mens ervan!* Als ik zeg, of zoals ik het zelfs beweer: *niets van dit alles*. De mens leeft zijn leven, en weet niet wat er aan de hand is. De wetenschap als zodanig, heeft inderdaad geen middel onbepoefd gelaten in haar pogingen om dingen te onderzoeken die tussen hemel en aarde liggen. Ja, wie weet iets? Niemand! Dat men zich tegen mij verzet, is duidelijk voor me. Ik kan alles goed begrijpen, en ik ben ook op geen mens boos daarover omdat hij mij bestrijdt. Als mensen naar me toe kwamen en zeiden: "Ja, ik geloof er niet in, ik ben sceptisch", of als iemand anders me zegt: "Die, dat is een scepticus" - nee, alles klopt niet. Er zijn geen sceptici, dat wil zeggen dat ze waarschijnlijk beweren sceptici te zijn. Het zijn mensen, kortom, die onwetend zijn, voor mij is sceptis iets heel anders. Hoewel ik nauwelijks vijf jaar naar de basisschool ben geweest, dat wil zeggen de verplichte basisschool, ga ik nog steeds door de eigenlijke basisschool zonder dat ik verplicht ben om dat te doen. Ik neem het allemaal heel precies. Ik draai elke zin om, dat wil zeggen, ik zet elke zin recht. Ieder van jullie denkt, dat jullie Duits spreken, jullie letten maar op één ding, dat jullie "mij" en "mijn" niet door elkaar halen, maar verder - de Duitse taal is toch niet af!

De mens heeft zich laten afglijden, door het ware menselijke instinct te verliezen, niet alleen gisteren en vandaag, nee, generatie na generatie terug, en beetje bij beetje is de mens zo ver gekomen zoals hij nu is. Kortom, hij is vandaag zo ver gekomen dat hij niet meer verder kan. Ik ontmoet elke dag - net als gisteren - mensen die tot de reguliere geneeskunde behoren. Niet dom, nee. Ook deze, die ik gisteren heb ontmoet, staat al boven aan de lijst, hij is in ieder geval zo iemand die zijn collega's veel kan meegeven op hun weg.

“Ik smEEK u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

En hij is vandaag, dit wil zeggen sinds mijn openbare verschijning, niet alleen veranderd van mening, maar hij zegt: "Nu heb ik houvast, dat is wat ik altijd al wilde. Ik beschuldig geen medicus, al is hij er nog zo tegen. Ik kies er gewoon een uit, zoals mij hier in München is verteld, door een dame, die ook hier in de regering iets te zeggen heeft. Ze zei: "Mr. Gröning, mijn zwager, was een scepticus." Ik zeg: "Een domkop was dat!" Ik heb haar mijn standpunt uitgelegd. Als deze dokter alleen al de naam Gröning hoorde, begon hij al om zich heen te slaan. Hij schold als een viswif, hij kon de kleine man niet uitstaan, maar hij had hem nog nooit gezien, en nog nooit met hem gepraat, wist niets. Maar één ding wist hij wel, dat er iets was, wat misschien niet goed voor hem was en dat kon hij niet geloven. De mens gelooft altijd wat hij kan begrijpen, kan zien, maar niet het onzichtbare. Op dat onzichtbare kom ik nog heel kort even terug.

De manier waarop deze persoon was ingesteld, werd al snel omgeschakeld. Trouwens, het was hier in huis hetzelfde, als mensen naar me toe kwamen, duurde het niet lang: 'Ja, ik wist niet dat het zo was ... Deze dokter liet zich door een van zijn collega's uitnodigen voor de bioscoop. De collega zei tegen hem, tegen deze Gröning-vijand: "De Gröning film draait, laten we hem gaan bekijken." Hij schold, maar toch liet hij zich ompraten en keek naar de film. Toen de voorstelling voorbij was - hij kreeg wel kleine rillingen, in het begin lachte hij nog, maar toen werd hij rustig. Hij ging met zijn collega naar huis, net voor zijn huis zei hij: "Ik heb mijn wandelstok in de bioscoop achtergelaten, ik heb nog nooit zonder wandelstok kunnen lopen! De man had pijn, door een blessure aan zijn been. Nu had hij geen pijn meer! Hij boog zijn been in alle richtingen, hij was bevrijd van zijn lijden, hij was genezen. En wanneer ze vandaag tegen Gröning spreken, dan zou hij die mensen het liefst een pak rammel geven, zo werd mij verteld.

Daarom zeg ik: Wat heb ik nodig, of waarom zou ik boos worden op mensen, als ze buiten schelden. Kan ik kwaad zijn op mensen die zulke vuile krantenartikelen hebben geschreven? Die mensen willen leven, om sensaties te veroorzaken. Ik wil mij niet als een geweldig mens voordoen, nee. Maar wat deze journalisten hebben gedaan, niet allemaal, dat kunnen zij niet verantwoorden. Het was niet ten koste van mij, maar ten koste van de zieken. Het is niet mijn schuld. Ook hier heb ik geen middel onbeproefd gelaten, dit te veranderen, maar er zijn geen mensen te vinden. Hoewel ik ze het waarheidsgetrouwe materiaal heb gegeven, is er niets rechtgezet. Dus moest ik het zo laten.

Daardoor heb ik de rust en de gelegenheid gekregen, dat ik dit werk zo langzaam kan opbouwen. Binnenkort kunt u artikelen lezen, waarin ik deze mensen, deze corrupte mensen, die alleen hun eigen visitekaartje uitgeven, bedank.

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Onzichtbaar. De mens is zo ingesteld, dat hij nooit kan geloven wat hij niet kan zien. Een blinde daarentegen, heeft een fijner gevoel, hij hoeft niets te zien, hij voelt het. Zijn gevoel, zijn instinct, is groter dan dat van een ziende. Er zijn hier twee vrouwen uit Oostenrijk. Die hebben eens met een mens gesproken en zeiden: "Die mens is slecht, ik kan hem niet uitstaan." Ze moesten uitgewezen worden, maar ik heb doorgezet, dat ze toegelaten werden. Deze mensenkinderen hebben gelijk, ze hebben daadwerkelijk een goed instinct. Deze mens was een slecht mens, en het bleek waar te zijn.

Wat de mens niet ziet, gelooft hij niet. Het is hetzelfde als ik je dertig jaar geleden had verteld over de radio, dat er een doos is, en als iemand ergens spreekt, in Berlijn of in het buitenland, kun je het horen, dan zou er gezegd zijn, die is niet goed bij zijn hoofd. Vandaag de dag is het voor iedereen vanzelfsprekend. Maar heeft iemand ooit de golf, de radiogolf gezien? Niemand! Maar toch is het een vanzelfsprekendheid.

Hier is het niet anders. Niemand ziet de genezende golf, de genezende en de richtingsgolf.

Ik denk dat de heer Enderlin u al heeft verteld over televisie en zo. Televisie is ook het juiste woord. "Ver", wat betekent "ver weg"? Er zijn al televisietoestellen, richtingaanwijzers en afstandsbediening voor vliegtuigen, schepen en tanks. Hoe dan ook, alles is op het kunstmatige pad. Je kunt de golf ook niet zien, en toch gebeurt er wat er moet gebeuren. Maar het kost allemaal geld. Ik, aan de andere kant, ben goedkoper, heb geen elektriciteit nodig, geen apparatuur, ik doe alles zo. Ik wil niet opscheppen, nee, altijd gewoon blijven, eenvoudig blijven. Net zoals alles mogelijk is, is hier niets onmogelijk. Er zijn veel dingen die niet verklaard kunnen worden, maar niets dat niet kan gebeuren. Dat waren ook mijn woorden, toen ik hier in dit huis kwam.

Wat weet de mens, wat er eigenlijk aan de hand is. Hoe zou het voor mij mogelijk zijn ziektebeelden te zien van mensen, die ik in mijn leven niet heb gezien, en ook nooit zal zien. En ik doe niets, wat ik niet kan bewijzen. Als mensen me dat vragen, doe ik niets. Ik doe nog steeds wat ik wil doen. Ik doe alleen maar goed. Als je Satan in je lichaam hebt, probeer ik hem eruit te halen, maar zo niet, dan laat ik hem gaan.

Het zijn zulke kleine dingen. Alleen ziektebeelden zien, heeft ook geen zin.

(Klein gemis in de steno)

Doorslaggevend is dat de genezingsgolf daadwerkelijk aan de mensen wordt gegeven. Net, zoals u de radiogolf via uw radio-ontvanger kunt ontvangen, zo kunt u de genezende golf thuis ontvangen. Als ik je zo lang hier heb gehouden, omdat je eerst de rijpheid moet hebben – je hoefde niet echt te komen - dan neem ik je mee

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

als getuige, voor wat er gebeurt. En van de andere kant kun je de kleine man ook nog zien. Er zijn mensen, die hebben duizenden geboden, ik moest mij daar laten zien. Ze boden een heleboel dingen aan.

De radiogolf haal je binnen via deze machine en de genezingsgolf ook, dat heb ik je al verteld, dat weet je ook.

Maar waarom genees ik, waarom riskeer ik mijn leven ervoor? Om geld te verdienen, om rijk te worden? Iedereen grijpt altijd naar het eerste, geld verdienen. Ja, dat is misschien sporadisch opgemerkt. Ik ben rijk geworden, dat is waar ...

Ik heb de ergste verwijten gekregen in de loop van de dag, waarom ik geen geld aanneem, waarom ik altijd afhankelijk ben van mensen. Het mensenkind heeft ook gelijk, maar ik wil het niet. Als kleine jongen zei ik altijd dat ik de wereld rondreisde zonder geld, maar ik wil geen bedelaar zijn. De uitnodigingen vliegen gewoon binnen: Je kunt hier blijven, Hier heb je rust. Ik wil geen rust, je weet niet wat ik zoek.

Ja, ik ben nu rijker, rijker dan vroeger. Veel rijker, nog niet steenrijk, dat moet nog komen, maar zeer rijk aan kracht om mensen te helpen en te genezen.

Dat je echt weer een mens wordt, dat je echt weer een mens bent, dat betekent dat je dat oude, het echte menselijke instinct terugkrijgt. De mens is vandaag de dag zo ver gezakt en gesloopt, dat hij nog steeds van dieren kan leren. Let op de dieren! Het dier met zijn instinct, de mens kan er nog van leren. Zoals op commando, zo werkt het, als er ergens gevaar dreigt. Maar bij mensen niet, ze laten zich opjagen, ze verzamelen zich, en dan is het gevaar daar. Dat zul je bij de dieren niet zien.

Dus ik vraag je, om er zelf eens over na te denken; en als je iets wilt leren, zul je zelf het bewijs hebben, als je voorbeelden neemt uit het praktische leven, uit het puur menselijke en natuurlijke leven, dan kom je daar dichterbij. En je zult nooit een fout maken. Hoewel ik ook fouten heb gemaakt, door de schurken aan mijn zijde te tolereren, heeft dit ook zijn juistheid. Ik weet dat mensen zeggen, dat als Gröning zoveel weet, waarom tolereerde hij ze dan? Ik moet de mensen immers vertellen, wie de mens is! Ik moet hem toch het bewijs brengen, waarom, waar ik dan ook onder moet lijden. Maar dat kan geen kwaad. Het geeft de mensen zo veel, en het is het waard om te lijden vanwege hen. Ik wil helpen en genezen. Ik doe zelf niets, maar ik weet dat mijn krachten naar me toe stromen en dat ik ze kan gebruiken om mensen te genezen.

Gewoon een heel klein geval van vandaag, ik zal er een uitkiezen: Een klein meisje, kreupel, borstkas voor en achter, had vroeger constant pijn, kon zich heel slecht bewegen, ze kwam dit huis binnenlopen, waar ik was.

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Ik liet ze plaats nemen, wachten. Wat merk je? “Niets.” Ik vroeg voor de tweede keer: “Niets.” En toen ik voor de derde keer wilde vragen, zei ze: “Ja nu merk ik iets.” Dit zieke kind had pijn gekregen op diverse plaatsen op haar lichaam, die ze nog nooit eerder had gehad. Raar - ja, van een raar persoon zoals ik, kan men niets anders verwachten, dan dit rare gevoel: en het was ook vreemd, bij zo'n grote borstkas: helemaal verschoven, geen buik, heel dunne beentjes en armen. Er is gigantisch veel gebeurd, een drukken en doen; maar ik was er nog niet, ik heb mij een eindje teruggetrokken en heb daarbij een sigaret gerookt. Ineens liet ik dit meisje opstaan, en daar hoor ik in een keer ploeps - en daar trok de bovenkant meer naar beneden. Nu gaat het niet zo snel, alles moet opnieuw worden geregeld, en dat zal worden geregeld.

Nog niet zo lang geleden, verloor een meisje ook haar bochel, zij zat misschien een kwartier op de stoel.

Hoe is het zelfs mogelijk? Op zaterdag hoorde ik ook over een zaak, over een persoon die arm was, arm aan geld en bezittingen en ook erg arm aan gezondheid. Ik noem hier slechts drie punten, en dat was wat hij op het gebied van ziekte had: teelbal-, lies- en navelbreuk. De artsen, zo zei men mij, wilden hem opereren. Helaas was de teelbalbreuk zo ernstig, dat het geen enkele zin meer had. Dit armzalige mensenkind werd naar de Traberhof gebracht en ging daar tussen de kleine massa staan, het waren een paar duizend mensen. Vanaf dat moment, tot nu toe, is deze mens zo gezond, zoals nooit tevoren. Hij kan vervoeren; het maakt hem niets uit of hij stenen of grind vervoert, alles is perfect in orde.

Hoe is het mogelijk? Ik wil, ik kan. Alleen mensen hebben geen middel onbeproefd gelaten om mij te beletten dit te doen. Ik kan ze allemaal voor je opnoemen! Ik weet wie ze zijn. Ik ken ze bij naam, o, ik weet meer. Als ik de tijd had, kon ik je alles vertellen, wat deze mensen doen en niet doen. Ik volg mensen, maar ze zien het niet aan me. Ik ben zo klein, ik ben sowieso eenvoudig en kan ook een dom gezicht maken. Ja, en mensen trappen er altijd in, en merken nog steeds niets. Maar als er een persoon is, die in staat is en die zijn hele leven geeft om mensen te helpen en te genezen, dan moeten de mensen bij zinnen komen. Ik wil niets slechts doen. Alsjeblieft, bewijs dat ik het mis heb! Als ik dat goed vind, dan is het goed, dan zeg ik dat je niet om zo'n persoon geeft. Ik zeg dat deze mensen die zo slecht zijn, volledig abnormaal zijn, het zijn zieke mensen, ze kunnen het niet helpen. Een klein voorbeeld: een persoon loopt op straat, en nu komt een persoon je uitschelden, vervolgt je, een persoon die je helemaal niet kent. En dan komen de anderen en die zeggen dat laat je je welgevallen! Ik zou zeggen: "Die is ziek!" En als ik mij zou laten ophitsen, dat ik deze persoon zou aangeven, dan is er een paragraaf, en dat is paragraaf 51, en ik sta daar met een lange neus en kan niets doen.

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Precies zo is het ook hier, dat zijn arme, zieke mensen, die moeten genezen worden, ze kunnen het niet helpen. Ik weet dat ik soms opgehitst word, ik zeg "laat maar, hij is ziek". Hij komt wel, velen zijn tot nu toe gekomen, en anderen zullen ook nog komen. Er zijn werkelijk mensen, die ernstig ziek zijn, ze kunnen het niet helpen. Er zijn mensen, die alleen maar slechte dingen moeten doen. Hoe komt het dat er onder de mensen, mensen zijn die alleen maar slechte dingen doen, die de hele tijd opgesloten zitten, die hun jaren of maanden uitzitten, die er twee weken of iets langer uitkomen, en dan weer gearresteerd worden. Als het gezonde mensen waren, zouden ze dat niet doen. Als ze slechte dingen doen, zijn ze ziek. Ik ben er nog niet in geslaagd om een persoon achter de tralies te krijgen en het zou niet goed zijn om zo'n persoon op mijn geweten te hebben.

Ik denk dat ik met zekerheid kan zeggen dat ik je niet veel meer hoeft te vertellen, of - is het interessant?

(Interrupties:) Heel, heel erg!

Maar ik zou je te lang vasthouden, en dan zou je foeteren.

Er zijn mensen, die sommige dingen niet begrijpen, die ik doe en laat. Je kunt het zo aannemen, je kunt het op een andere manier aannemen. Er gaat je niets verloren. Waarvoor je gekomen bent, zul je ook ontvangen. Het moet hier toch geen school zijn, ik wil geen propaganda voor mezelf maken, ik wilde je alleen maar iets geven om je op weg te helpen. Er zijn mensen die zeggen: "Het kan me niet schelen wie me geneest", wat bij jou misschien min of meer het geval zal zijn.

Waar het nog om gaat is de goede daad, niet de woorden. Geloof u misschien dat wanneer ik mensen heb ontmoet en zal blijven ontmoeten - we zullen nu nemen wat er in het verleden is gebeurd - dat ik iets heb verteld, het vandaag heb verteld en het morgen zal doen? Ik denk dat ik tot nu toe alles wat ik heb gezegd steeds weer heb bewezen. Als ik al iets heb verteld, dan kan ik alleen maar zoveel vertellen dat ik het vroeg of laat in de praktijk zal brengen. In het andere geval zou ik trainingsavonden moeten introduceren of lezingen geven of propaganda maken. Maar ik wil geen leden of volgers werven. Dat is logisch, als je alleen maar naar lezingen zou luisteren en niets zou voelen - daar ben je hier immers niet voor gekomen.

Het is zo iets moois. Als er mensen naar mij toe zijn gekomen, hebben ze het idee: "Ik moet Gröning vragen, moet hem al mijn ziektes vertellen". Dan zeg ik vanaf het begin: "Ik kan hier niets doen, het hoofd is vol." Er was daar vanavond een vrouw, niets gevaarlijks, baarmoederkanker, de hele tijd pijn, ze had haar hoofd zo vol, dat ik haar ook niet kon bereiken.

Ik moest haar eerst afleiden, en toen kon ik het. Niet dat het betekent dat de pijn wordt verminderd, maar het moet meteen worden aangepakt.

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Er zijn ook mensen die huilen en kreunen, zo is het onmogelijk. Ik wil niet opscheppen, maar ieder mens kan zich zeker verheugen, als hij het geluk heeft, daar ik het hier in kleine kring voor hem heb geregeld, dan kan hij zich verheugen over het feit dat het zo ver is gekomen en dat hij moet letten op wat er daarna gebeurt. Er gebeurt meer dan je je kunt voorstellen.

De mens suggereert veel dingen zelf of alles. Alle ziekten zijn geestelijk bepaald. Ik ben niet gewend om ruzie te maken met mensen. Ik heb met veel mensen gesproken, met reguliere artsen en wetenschappers die het nooit konden geloven. Maar ik heb het ook bewezen, dat dit alles op waarheid berust.

Maar jullie zijn gekomen om beter te worden. Maar kortom, ik geef niemand een uitbrander, ze zijn me allemaal dierbaar, als ze zichzelf uitschelden, kunnen ze het niet helpen. Maar vanwege de ziel wel, want de mens suggereert zich de ziekte, hij houdt zich ermee bezig en houdt ze vast. En als je me iets wilt geven dan moet je het niet vasthouden, je moet het loslaten. En ik wil dit onmiddellijk van u eisen, voor zover ik daar recht op heb.

Ik denk dat ik met zekerheid kan zeggen, dat je me al je zorgen kunt geven, al je lijden. Ja, ook je zorgen. Hoe ik ermee omga is mijn zaak. Ik heb al zoveel opgenomen en ik kan nog meer opnemen. En dat is nog maar het begin, er zijn zo weinig mensen, ze tellen nog niet echt mee, dat wil zeggen met de ontelbare mensen zoals ze hier op deze kleine, goddelijke aarde zijn.

Soms komt het zo sterk, dat als je tot nog toe geen pijn hebt gehad, je het wel krijgt. Het is niet zo dat de mensen in een hypnotische toestand worden gebracht. Jullie zijn allemaal al in een hypnotische staat, omdat jullie het menselijk instinct hebben verloren. Mensen die een ernstige ziekte hebben, misschien vanaf hun geboorte, kan het zo erg treffen, dat ze flauw vallen. Ik heb al veel gevallen gehad, waarin alles eigenlijk stopt, zelfs de rusteloosheid, het hart. Maar de verandering komt! Dat geeft een schok, een trilling, dan komt het nieuwe. Het werkt, maar niet voordat ik het aanspreek. Het belangrijkste is dat je daarna gezond bent. Maar het is geen hypnotische toestand, nee!

Mag ik vragen wie er pijn heeft?

Wat zit er nu in je lichaam?

Alleen maar omdat we het over wonderen hebben... Mensen zeggen altijd, dat het een wonder is. Nee, er zijn geen wonderen, er is maar één wonder. En alles wat er vandaag met je gebeurt, zie het alsjeblieft niet als een wonder. Een beetje meer verwondering, dat is alles. Zolang je hier bent, moet je iets in je lichaam voelen. Waarvoor dient het, ik zal de pijn wegnemen, en je weet überhaupt niet wat je met je gezondheid moet doen.

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Ik kan niet iedereen helpen, het hangt af van de persoon. Vraag daarom niet wat ik kan genezen, maar stel de vragen wie ik kan genezen. Op dezelfde manier kun je daar liggen, ik zeg, "Sta op," en jij zegt, "Nee, ik sta niet op." En dus kan je me uitdagen, door nee te zeggen, "ik doe het niet". Nou, dan kun je niet gaan. Je moet liggen blijven.

Geef me je ziekte, je zorgen, je ontberingen, alles wat slecht is, ik neem het allemaal, ik was ooit een landloper! Ik weet hoe ik van dit slechte iets goeds kan maken. Ik ben hier niet alleen een persoon op dit gebied die van alles gebruik kan maken, maar ook in alle beroepen, allerlei soorten beroepen. Ik kan nieuwe dingen maken, ik kan nieuwe dingen maken van oude, revisie, alles repareren.

Dat was de boodschap. Nu ik jullie allemaal oprecht gevraagd heb om meer te luisteren naar wat er in jullie lichamen gebeurt. Niet iedereen kan met het lichaam doen wat ze willen. En je beslist zelf ook over je lichaam, dat kan niet iedereen, en ik wil het ook niet doen. Maar ik weet dat u hulp en genezing wilt, en daarom zeg ik: vraag niets, maar ontvang het! En let nu op wat er in en op je lichaam gebeurt. Hou je rug vrij, de rugleuning heeft vandaag geen dienst.

Wat voel je?

Als ik nu de vraag stel: "Wie geeft mij zijn verdriet, wie geeft mij zijn lijden? Laat los en ontvang het nieuwe.

Zie nu dat je gezondheid krijgt, dat wil zeggen, de nieuwe. Je gooit het vuil weg en je krijgt gezondheid. En denk niet aan ziekte!

De zieken staan onder mijn bescherming. En als er mensen zijn...

(Document onvolledig)

Verandering: "Kom, jij daar." Dan kunnen ze zien hoe het is. Er zijn mensen die zeggen: "Er is niets te zien, hij is helemaal niet ziek". Het is hetzelfde met een boom, je kan niets zien van buitenaf, binnenin is hij rot. En daarom geef ik hem een ziekte zodat hij het voelt. Maar dat doe ik alleen als ik hem kan zien, anders niet.

Niet zoeken! Zoek, en gij zult vinden. Als je de ziekte zoekt, zul je hem vinden.

Op dezelfde manier is het mogelijk om de bloedcirculatie in de mens te stimuleren. Mensen die ik tot vandaag nog niet heb gezien, weten helemaal niet dat ik ze heb aangesproken, en de mensen breken zich het hoofd hierover. Hoe kunnen we de bloedsomloop stimuleren, er is nog geen geneesmiddel daarvoor. Organen die niet in orde zijn, moeten een goede doorbloeding hebben.

“Ik smeed u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Net zoals ik geen middel onbeproefd heb gelaten in mijn leven, net zoals ik steeds opnieuw geleid ben, laat ook jij je leiden door je puur menselijk instinct.

Laat niemand je alsjeblieft beïnvloeden. Het is een feit wat de krant schrijft, dat ik van de 100, 99 genezen heb, dat betekent dat ik minder genezen heb, maar zij hebben de genezing ontvangen, die door mijn lichaam heen is gegaan. Ze lieten geen middel onbeproefd in hun pogingen, om genezen mensen te ontmoedigen. Dus ik kan je veel dingen vertellen, dat mensen terug zijn gevallen in hun oude lijden. En het is ook een feit dat velen die genezen zijn, gezond zijn gebleven. Ik onderzoek nu deze individuele gevallen, die nu een jaar of anderhalf jaar teruggaan. Is het vreemd, dat deze mensen gezond zijn gebleven? Maar deze mensen worden door niemand beïnvloed.

Het is triest dat mensen niet zelfstandig zijn, ze laten zich beïnvloeden. Als je iets hebt ontvangen, dan vraag ik je om het niet van de daken te schreeuwen, je moet ook geen propaganda voor mij maken. Je moet je alleen maar verheugen en God bedanken, dat je je gezondheid hebt gekregen. Maar als je blijft schreeuwen, "Ik ben gezond geworden!", lijkt het erop dat je een kippenei neemt, een vuist maakt, het ei vasthoudt en schreeuwt, "Ik heb een ei, ik heb een ei!" En omdat de mens dat niet ziet (de mens gelooft immers niet wat hij niet ziet), zal hij zeggen: "Je hebt helemaal geen ei!" En je blijft jezelf bevestigen en aandringen, hebt dit niet eens in de gaten, en dan heb je een eitje gehad, zoals in dit geval je je gezondheid dan hebt gehad.

Deze mensen zijn ziek, ze kunnen het niet helpen, ze zijn bezeten door Satan, en ze willen altijd een persoon terugtrekken van het goede, van deze zuivere, goddelijke manier.

Op zaterdag zei een heer: "Tot nu toe heb ik er niet in kunnen geloven, maar nu geloof ik er wel in." En zo komen er veel.

Maar laat je alsjeblieft niet verleiden, door deze satanische mensen, als je echt je volledige gezondheid hebt behouden, en ga weg. Er is veel schade toegebracht aan veel zieke mensen, dat wil zeggen aan degenen die gezond zijn geworden, doordat de pers weer smerige berichten geschreven heeft. Persoonlijk kan het me niet schelen. Ik heb het de mensen ooit beloofd, en wat ik beloof, daar houd ik me aan. Ik heb hen echter beloofd in Duitsland te blijven, zolang ik het kon verdragen, om de strijd aan te gaan. En als ik het niet kan verdragen, is het vandaag niet Duitsland, maar morgen een ander land. Dan: arme Duitsers! Dan is het niet mijn schuld! Mensen zeggen al van alles, ik ben naar het buitenland gevlucht, ik zou worden opgesloten. Ja, ik zat opgesloten, ik zat in gevangenschap, dat was erger dan de gevangenis, dat waren de laatste negen maanden. Tot 10 juni, vanaf dan ben ik weer vrij.

“Ik smeed u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

Maar als je soms zo'n dom gezicht maakt, krijg je veel voor elkaar. Sommige mensen doen alsof ze slapen, en ik heb ook alles gezien.

Het ligt niet aan mij, het ligt nu aan jezelf. Ik zei, dat je hier niet hoefde te komen. Thuis ontvang je het precies zo. Daardoor heb je nu een beetje meer om op weg te gaan. Ook is het niet nodig dat je met een ontvanger naar de zender moet gaan om te ontvangen, je kunt thuis blijven. Dat is het ontvangen van de radiogolf, en dat is het ontvangen van de genezende golf. Ik laat je het allemaal op schrift stellen, zodat je het kunt begrijpen. U kunt zowel thuis als hier ontvangen. De kogel die je hebt ontvangen dient als antenne voor de ontvangers van de genezende golf. Je kunt me ook geestelijk roepen, dan gebeurt precies hetzelfde als hier. Het maakt niet uit waar je bent, het maakt niet uit waar je staat, overal ontvang je de genezende golf. Maar je moet je niet laten verstoren door mensen. Luister naar jezelf, denk niet aan je lijden dat je me hebt gegeven. Als je het terug wilt, denk er dan aan, en ik zal het je teruggeven. Degenen die het niet willen, gooien het weg, denken er niet eens over na, en ik heb het met grote dankbaarheid aanvaard. Ik neem het niet gratis, ik moet je iets anders teruggeven. Het is veel gemakkelijker dan de ziekte, dat is de gezondheid. Ik denk dat ik je heel erg heb beloofd. Maar het is aan jou hoe je ontvangen wilt. Je kunt de radio ook zo instellen dat je geen zuivere ontvangst hebt. Stel het goed in, luister aandachtig en ontvang dan. Geef nooit gehoor aan het idee, door dit te doen en dat, zal ik weer ziek worden. Maar natuurlijk moet ik je waarschuwen. Als er hier mensen zijn die bloedsuiker hebben, wees dan voorzichtig met eten. Niet alles met geweld opeten, daar maak je een grote fout. Juist mensen met diabetes, het verraderlijke gif in het menselijk lichaam, laat u alstublieft door uw huisarts af en toe controleren en wees voorzichtig totdat u de suiker kwijt bent. Wees voorzichtig! Er zijn mensen, vooral hier in München vorig jaar, die veel suiker hadden en daarna van alles en nog wat aten, vet, vlees, enz. Het deed velen geen kwaad, desondanks heb ik hun gewaarschuwd. Maar het gebeurt weleens dat een van hen het toch terug heeft gekregen. Maar dan is het niet mijn schuld. Geef het door, wie zoiets heeft, dat hij voorzichtig moet zijn, want het is een van de ergste ziekten.

En dan vraag ik je om niet lui te zijn, je moet in actie komen en bewegen! Doe alsjeblieft dat, wat je eerder niet kon doen, stel alles in het werk, zoals ik ook alles in het werk heb gesteld, niets is onmogelijk voor mij, alles is mogelijk. Precies zo heb je vandaag zoveel ontvangen, dat ook voor jou niets onmogelijk is. Niet piekeren, niet moedeloos zijn! Ik vestig ook je aandacht op dit, je hebt mij ook je zorgen gegeven. Belast jezelf alsjeblieft niet, laat mij de zorgen maar. Nu is er een nieuwe zorg, nu ben je weer bang voor oorlog. Geef me toch die zorg! Ik wil niet verder praten. Ik wil helpen en genezen

Niemand is er ooit in geslaagd, om motoren aan te zetten, apparaten uit te schakelen enz. Ik word overal gezocht, ze willen dat ik overal naar toe ga. Dat je met mij iets kunt beginnen, dat hebben anderen al vastgesteld, niet alleen de Duitsers. Het zijn mensen zoals jij, en ook hier vraag ik nooit naar zijn religie of natie. Maar er zijn ook overal mensen die steeds weer iets slechts moeten doen, zoals nu weer de oorlog. Maar maak je geen zorgen, je hebt thuis ook oorlog. Zo is een mens is ook bang in

“Ik smeeek u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

zijn eigen gezinsleven, het is anders, soms is het de broer, de zus, maar meestal het getrouwde stel. Soms is het ook een slecht kind in de familie, men laat geen middel onbeproeft. Of de slechte bureu. - Maar raak niet van streek als mensen je kwaad doen. Het belangrijkste is om in leven te blijven, dat je gezond blijft. Anders zou je alles kunnen verliezen. We zagen in de laatste oorlog dat mensen al hun bezittingen verloren en nog steeds levenslustig zijn. Als je je zorgen maakt, krijg je dan terug wat je kwijt bent? En als je op voorhand al zou suggereren: "Ja, wat gaat er gebeuren?", wordt het dan beter? En meestal mis je het doel. Waarom? Het kan je alleen maar ophitsen. Als je rechtdoor loopt, dan kan niets gebeuren.

Wees niet boos. Wees zelfs niet verbaasd. Je moet met andere ogen naar het leven kijken. Er zijn mensen, die zich zoveel zorgen van tevoren maken. Ja, komt het goede terug, als je je zorgen maakt? Nee, het wordt steeds erger. Het is de ziekte van alle mensen, dat ze zich zorgen maken.

Nu vraag ik jullie om heel kort te denken aan familieleden, bekende zieke mensen, voor wie jullie ook hulp en genezing van harte wensen. En dus zeg ik: Ook deze wens zal in vervulling gaan. Let op het tijdstip van de dag, zodat de patiënt u voor het grootste deel kan zeggen, dat er iets in hem gebeurd is.

(22.20 uur)

Ik heb je iets beloofd. Wees voorzichtig en vraag het dan thuis na. Doe de groeten en laat het me eens weten.

Er was onlangs een oudere heer, die alleen maar wilde bedanken voor het feit, dat hij zijn zicht heeft terug gekregen. Dat is nog van de Traberhof. Een dame, een buurvrouw van hem, kwam naar de Traberhof, maar hij wist van niets. Ik was er niet bij, ik heb alleen tegen de heer Kuhlmann gezegd, dat ik massale genezingen zou uitvoeren, let op, en laat het de wachtende weten. En zo is het gebeurd. Ik moet het materiaal nog verzamelen. De gangsters hebben het meegenomen. En precies op hetzelfde moment kreeg haar buurman, die niets wist, zijn zicht weer terug. En veel andere dingen, waaraan hij nog meer leed, verloor hij ook. Grappig, hij wist niets! Ik kan je zo'n duizend gevallen vertellen. Maar het ligt niet aan mij, het ligt aan jullie. Het meeste van wat ik hier heb gezegd is belangrijk. Ik reken altijd met 90%.

Dan vraag ik u nog één ding te doen: laat van u horen, natuurlijk alleen schriftelijk. Wat de heer Enderlin met u heeft afgesproken over vervolgonderzoeken, is niet mijn taak. Laat me alsjeblieft schriftelijk weten, wat er eerder is gebeurd en hoe het allemaal is veranderd. Maar niet meteen morgen, laat U alles eerst uitleggen en observeer dan wat er werkelijk is gebeurd. Maar je moet er zelf aan bijdragen, door in actie te komen en te bewegen, niet met geweld, altijd zachtjes, want alles kost tijd. Niet om te eisen, maar om te ontvangen.

Nu wens ik je het beste, de beste gezondheid voor je verdere leven. Maar ik vraag u om uw plaatsen niet onmiddellijk te verlaten. Nu komt het mooiste gedeelte. Beetje bij beetje - luister in jezelf, neem mee wat je mee kunt nemen, ruim alles op wat hier

“Ik smEEK u om me niet te vragen...”

Lezing door Bruno Gröning, München, 4. September 1950

binnen is, elke minuut, elke seconde. Je kunt nog steeds veel ontvangen! Tot nu toe was het erg interessant, om iets te horen. Ik heb je vandaag niet veel verteld, ik heb meer gewerkt, en dat is veel beter.

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting